

sokesse lauta romata, — se olli siggade laut,
kus kaks sigga numas ollid, — ja olli veel
rõmus, et utsade seltsis ellusalt teist hommi.
Kut võis odata.

Sai (teise) hommiko, jälle uus hirm! —
Lihhonik tuli warra hommiko nugga kõhhu-
tades lauda pole ja ütles isse: „Dotke, oot-
ke, täenna on teie viimne tund! nüüd ei al-
ta ennam lõua matsutamine.” — Sedda
kuuldes kissendas munk sure healega, ja
passus, ennast Jummal avarast ellusse
jätta. Lihhonik ehmatas nenda ärra, nago
osleks temmale nuiaga pähha lõdud. Vi-
maks, kui ehmatusse oog mõda olli, üt-
les ta: „Oh sunna Jummal! mis teil siis
on? Kuid a teie seie ollete sanud?” Pal-
jaste jalge mees töötis ommad käed ülles ja
ütles nuttuse healega passudes: „Hallasta-
ge! oh hallastage mo peale! ma posle jo teile
middagi pähha teinud, ei fa ühte wee-tilka
teil solkinud! oh jätke mind ellusse!”

Lihhonik ei teadnud eggas sanud veel arro,
mis se pidzi tähhendama. Vimmaks, kui tei-

ne-teisega pitkemalt ollid fõnnelenud, siis sai
munk arro, et se jut siggode kohta olnud,
sedda ta tahtnud tappa, — ja mitte temma
ja ta seltsimehhe kohta.

Siis viis lihponik munka omma tappa,
kandis ta eest senni hoolt, kui ta terveks sai,
— ja sedda keik teggi ta ilma maksuta.

Rui munk terveks olli sanud ja jälle ärra
laks, tännas ta Jummalat ja lihponikko, ja
võttis sedda kindlat nou, ennast eddespiddi
sallaja fulamisse eest hoida, ja fa teisi selle
polest maenitseda: seist, et kül keik fulajad
ja teiste piina wahtiad, kellel ehk ennestel
ommeti seitsme súllane palk filmas, mitte
iggaford sáreluud ei murro, siis ta ommeti
ammogi fasso ei sada ennese eggas teistele
— ennamiste ikka kahjo: teistele pahhan-
dust ja ennesele rahhutumat meelt, mis mon-
nikord kaueminni pakkitab, kui munga fat-
kine sárelu. — Olgo siis meie keik ristiin-
nimesed — armastusse läbbi. Aga
armastus ei olle sallalik: armastus ei lasse
meid teistele sedda tehha, mis meie ennes-